

Hồi 8

Ba Chương Ước Pháp

Tiếng kêu gọi vừa dứt, Âu Dương Siêu đã thấy Trác Tiểu Yến hiện ra ở trước mặt, vẻ đẹp của nàng không kém gì năm xưa.

Trác Tiểu Yến đột nhiên xuất hiện, khiến Âu Dương Siêu nghĩ lại chuyện Thiên Tâm Trang năm xưa, nàng với mình âu yếm như thế nào, đến giờ hãy còn nhớ kỹ. Chàng mừng rỡ, vội tiến lên, rồi ngậy thơ như hồi còn nhỏ lớn tiếng kêu gọi:

- Tiểu Yến... Tiểu Yến muội... Em...

Tiểu Yến tủm tủm cười, lườm chàng một cái, rồi cất giọng ai oán hỏi:

- Lộ đại ca còn nhớ tới Tiểu Yến đây à?

Nói xong, nàng nhìn chàng, nước mắt sắp nhỏ xuống, trông rất đáng thương.

Âu Dương Siêu liền giơ tay ra nắm lấy tay nàng. Với giọng dịu dàng đáp:

- Nghe nói Thiên Tâm trang bị người ta phá tan tành. Ngu huynh định đi dò thăm tin tức của hiền muội...

- Thôi, đại ca đừng nói nữa.

Tiểu Yến có vẻ tức giận, dằn tay ra, phụng phịu nói như vậy, và hậm hực nói tiếp:

- Đại đa đã có chị cả chị hai rồi, còn thờ gì tới con nhỏ xấu xí này ở Thiên Tâm trang nữa.

- Sao hiền muội lại nói như thế. Chị cả chị hai là chị em kết nghĩa của ngu huynh.

- Có phải Thần Châu Tam Kiệt không?

- Phải. Còn anh với em...

- Anh với em thì sao?

- Là... chơi với nhau từ hồi còn nhỏ...

- Là cái gì cơ chứ?

- Là bạn thân nhất.

- Bạn ư?

- Phải. Ai bảo chúng ta không phải là bạn. Tuy cha của em bực đái anh nhưng em...

- Thôi đủ rồi, anh đừng nói nữa.

Hình như Tiểu Yến không bằng lòng bạn nói câu ấy, nên nàng quay lưng có vẻ tức giận. Thật là lòng dạ đàn bà khó mà biết rõ được.

Âu Dương Siêu thấy thế, vội cười khì và hỏi tiếp:

- Sao vừa mới gặp nhau, em đã giận dữ như thế rồi?

Nói xong, chàng giơ tay ra nắm lấy hai tay của nàng. Nàng nguẩy một cái, tránh ngay ra, rồi nói:

- Kia, có người tới đấy.
- Có ai tới đây nào?
- Chị Thi đi cùng với em tới đấy.

Quả nhiên Thi Phụng Anh mặc áo đại hồng đang vội chạy tới. Chưa đến nơi đã lớn tiếng kêu gọi:

- Yến muội. Suốt ngày nhớ nhung Lộc đại ca. Bây giờ đã gặp Lộc đại ca rồi. Chị nói có sai đâu, cứ đến núi Hoàng Sơn thì sẽ gặp ngay đấy. Em mau cám ơn chị đi.

Nàng chạy tới trước mặt hai người, liền nhìn Âu Dương Siêu một cách rất tình tứ, rồi nũng nịu nói tiếp:

- Ối chà. Đại ca không biết Yến tiểu muội nhớ đại ca như thế nào.

Tiểu Yến hổ thẹn vô cùng, vội đáp:

- Đại ca đừng có nghe chị ấy nói dóc đấy.

Âu Dương Siêu cũng hổ thẹn vô cùng, rồi chàng vội chữa thẹn mà nói sang chuyện khác:

- Để ngu huynh ra xem vết thương của hai người trước đã rồi chúng ta đến tiểu trấn ở đằng kia chuyện trò sau.

Tiểu Yến chưa kịp nói thêm, thì Phụng Anh đã nhanh nhẩu đỡ lời:

- Ai mà đại ca lại quan tâm đến thế. Ghẻ lạnh cả Yến tiểu muội như vậy.
- Là một bà cụ nhất thời tôi lỡ tay đả thương bà ta. Ngoài ra...

Nói tới đó, chàng đã đi tới cạnh bà già áo đỏ. Phụng Anh liền đưa mắt nhìn, bỗng biến sắc mặt, vội thò tay vào túi lấy môn khí giới độc đáo của nàng là con bồ cạp bạc ra ném vào người Âu Dương Siêu, mồm thì la lớn:

- Tiểu tử giỏi thật. Có người phải giết người mới xong.

Sự việc xảy ra một cách đột ngột, Âu Dương Siêu không ngờ Phụng Anh lại tấn công mình như thế, vội nhảy ra ngoài xa hơn trượng để tránh né.

Tiểu Yến kinh ngạc vô cùng hỏi:

- Chị Thi. Chị...

Phụng Anh không thèm trả lời, múa con bồ cạp xông lại tấn công Âu Dương Siêu như vũ bão.

Sự biến quá đột ngột như vậy, Âu Dương Siêu không hiểu nết gì hết, và cũng không muốn trả đũa, cũng nhảy nhót tránh né thôi. Tiểu Yến hoảng sợ cuống đến chân tay, dẫm chân lia lịa và nói tiếp:

- Chị Thi. Chị làm gì thế?

Phụng Anh vẫn múa tít cây khí giới độc đáo tấn công tới tấp, mồm thì quát tháo.

- Ngày hôm nay cô nương phải thí mạng với người một phen.

Nói xong, nàng cứ đuổi theo, Âu Dương Siêu vừa chạy vừa quát tiếng hỏi:

- Có gì không nên không phải, mà cô nương cứ phải dùng khí giới để đối phó với tại hạ như thế

Tiểu Yến cũng nhảy tới trước Phụng Anh lên tiếng hỏi:

- Chị Phụng Anh, có việc gì thì cứ thử thả nói với nhau, việc gì phải dùng tới khí giới như thế?

Phụng Anh mặt lộ sái khí, bỗng nhảy vượt qua đầu Tiểu Yến, tay vẫn cầm khí giới tấn công Âu Dương Siêu tiếp. Âu Dương Siêu không sao chịu được cũng nổi giận. Tiểu Yến lại nói tiếp:

- Lộ đại ca chớ có trả đũa. Chị Phụng Anh có việc gì xin cứ lên tiếng nói đi.

Nàng vừa nói tới đó, thì dây lưng bồ cạp bạc đã đánh trúng vào một tảng đá kêu đến bộp một tiếng. Tảng đá đó đã vỡ tan tành, đá vụn bay tứ tung, bắn cả vào mặt Âu Dương Siêu khiến Âu Dương Siêu cứ phải tránh né liên tiếp nên chàng không sao nén được lửa giận nữa, vội giơ chưởng lên phòng bị mồm thì lớn tiếng nói:

- Nếu cô nương cứ tiếp tục tấn công mãi như thế này bắt buộc Âu Dương Siêu tôi phải thất lễ đây.

- Người thì còn lễ phép gì, tiểu tử kia.

Phụng Anh lại múa sợi dây bồ cạp bạc quét ngang một thế, đánh chéo ngang lưng Âu Dương Siêu.

Thế công ấy của nàng ta lợi hại vô cùng, xung quanh nàng hơn trượng đều bị môn khí giới độc đáo ấy đánh trúng, nên dù Âu Dương Siêu có tránh cũng không sao tránh né được. Tiểu Yến thấy chàng sắp bị đánh trúng, thì thất thanh kêu ối chà một tiếng, và quát bảo:

- Lộ đại ca, hãy cẩn thận đề phòng.

Âu Dương Siêu tránh né không kịp, chỉ có một cách là giơ chưởng lên tấn công thôi, chứ không còn cách nào nữa. Chàng liền giơ tay lên quát bảo:

- Buông tay.

Sợi dây bồ cạp bạc của Phụng Anh bị hất bắn lên trên cao mấy trượng, tay nàng cũng nhỏ máu xuống, rồi nàng cứ ngẩn người ra nhìn vào bàn tay.

Âu Dương Siêu hất bắn khí giới của đối phương được rồi, nhưng chàng không thừa thế tấn công tiếp mà chỉ để hai tay chống nạnh, trông rất oai phong, rồi nói tiếp:

- Tôi đã khuyên bảo cô nương đôi ba phen rồi, cô nương không nghe, cứ tấn công tôi hoài.

Phụng Anh đẩy Tiểu Yến một cái, không quản ngại bàn tay bị thương, mà giơ lên chỉ vào mặt Âu Dương Siêu quát lớn:

- Tiểu tử giỏi lắm. Thị tài hà hiếp người. Được lắm, mối thù này bốn cô nương đã kết với người rồi.

Nói xong nàng định giơ chưởng lên tấn công tiếp. Âu Dương Siêu thắc mắc vô cùng, vội hỏi lại:

- Cô nương nói đi. Nói tai hạ có làm việc gì vô lý, thì tha hồ đánh đập như thế nào tai hạ cũng xin chịu.

Phụng Anh cười nhạt một tiếng, chỉ vào bà cụ mặc áo đỏ nằm ở dưới đất, hậm hực hỏi:

- Người có biết bà ta là ai không?

Âu Dương Siêu cau mày lại đáp:

- Tôi không quen biết bà ta là ai.
- Không biết tại sao lại hạ độc thủ, đánh bà ta bị thương như thế.
- Bà ta cứ dồn ép tôi...
- Bậy nào.

Phụng Anh vừa nói xong, đã nhảy xổ lại định tấn công tiếp.

Lúc ấy tay nàng không còn sợi dây bò cạp bạc nữa, nên Tiểu Yến không còn e dè gì cả, vội đưa tay ra ngăn cản, và lớn tiếng nói:

- Đây cô xem bà ta là ai?

Tiểu Yến vừa trông thấy mặt bà ta đã giật mình kinh hãi và la lớn một tiếng.

- Ủa sư phụ của chị đấy à?

Âu Dương Siêu cũng giật mình kinh hãi xen lời nói:

- Ủa, thế ra bà ta là Kê Trảo Bà Bà của phái Thiên Nam đấy à?

Phụng Anh giận dữ hỏi lại:

- Chẳng lẽ là giả hay sao? Bây giờ người mới biết ư?
- Đúng thế. Hồi nãy tôi không biết bà ta là ai thật.

Phụng Anh giơ hai tay của Kê Trảo Bà Bà lên, rồi nàng đột nhiên đứng dậy, chỉ tay vào mặt Âu Dương Siêu, hỏi tiếp:

- Người lừa ai chứ sao lừa bốn cô nương.
- Quả thật tôi không biết. Tôi lừa dối cô để làm chi?
- Ta hỏi người. Trong võ lâm có mấy Kê Trảo Bà Bà?
- Tất nhiên chỉ có một người thôi.
- Đúng vậy tại sao người không nhận ra được?
- Tôi với bà ta chưa từng gặp nhau bao giờ.
- Nhưng hai tay đặc biệt của bà ta, nó chẳng là một cái nhãn hiệu để cho người thứ hai chỉ có bốn ngón tay như thế này hay sao? Dù có đi chẳng nữa, làm gì có người lại hai tay đâu chỉ có bốn ngón như thế này?
- Điều này tôi không chú ý tới, thì làm sao tôi biết được.
- Hà! hà!

Phụng Anh cười giọng chua chát một hồi, rồi quay lại nói với Tiểu Yến tiếp:

- Yến muội, làm gì chuyện không quen biết nhau mà lại hạ độc thủ định giết chết nhau như thế này? Và có ai lại đấu với nhau mà không hỏi lai lịch và tên họ của đối phương. Và lúc đấu đối phương dụng chưởng pháp gì mà cũng không hay như thế này không?

Thần sắc của nàng càng nói càng bi đát, nàng hỏi dồn Tiểu Yến là muốn Tiểu Yến thông cảm mà bênh vực mình.

Tiểu Yến chơi thân với Âu Dương Siêu từ hồi còn nhỏ, thì khi nào lại chịu nghe theo Phụng Anh và mới nói đôi ba lời như thế mà phải thay lòng đổi dạ bênh vực nàng ta? Nên nàng ta chỉ cau mày lại nhìn Âu Dương Siêu, rồi lại nói với Phụng Anh rằng:

- Chị Phụng Anh...

Nàng định gọi Lộc đại ca, thì đã thấy Phụng Anh sầm nét mặt lại tỏ vẻ không vui. Nàng không dám gọi chàng nữa, mà trả lời Phụng Anh tiếp:

- Biết đâu lời nói của anh ấy chẳng là sự thật.

Âu Dương Siêu liền xen lời nói:

- Sự thật nó là thế.

Phụng Anh nghiêng răng, mím môi, nói với Tiểu Yến tiếp:

- Yến muội, nếu vậy tiểu muội thử giải thích cho ngu tử nghe.

Tiểu Yến không hiểu vội hỏi lại:

- Chị bảo em giải thích cái gì cho chị nghe cơ chứ?

- Hiền muội bệnh chị hay bệnh Âu Dương Siêu kia?

- Chị Phụng Anh sao chị lại...

- Yến muội...

Phụng Anh tỏ vẻ rầu rĩ, muốn nhỏ lệ và nói tiếp:

- Chúng ta không nói đến tình chị em vội, chẳng lẽ hiền muội đã quên trong lúc Thiên Tâm trang đang bị cháy, chị mạo hiểm vào cứu em xuống lầu. Trong khi đi đường lại phải hầu hạ em đau ốm. Sau chị lại phải liều mạng đấu với Song Sát để cứu em thoát nạn, chẳng lẽ những chuyện đó em đã quên hết cả rồi hay sao?

- Nó thì quên rồi, nhưng Song Sát này thì không bao giờ quên hết.

Bỗng trên đồi có tiếng cười khanh khách, và tiếng quát lớn, rồi một cái bóng đỏ và một cái bóng vàng phi thân tới.

Hai người đó chính là Lao Sơn Song Sát: Hắc Sát Đoạt Mệnh Mao Minh và Xích Sát Truy Hồn Mao Lượng. Hai anh em y vừa hiện thân ra, đã lộ vẻ dâm dăng, trở mắt lên nhìn Phụng Anh với Tiểu Yến. Đồng thời nước rãi của chúng cứ nhỏ xuống hoài.

Chắc quý vị còn nhớ, lúc Âu Dương Siêu mới gặp Giang Mẫn đã đối địch với Lao Sơn Song Sát một trận, nên chàng biết chúng là những nhân vật rất quái đản, hung tợn, hiếu sắc và đã nổi danh trên giang hồ hơn hai mươi năm rồi. Bây giờ chàng lại thấy chúng nhìn hai nàng một cách lố bịch như vậy, liền cau mày lại giận dữ quát hỏi:

- Hai lão bất tử kia, định làm gì thế?

Song Sát đưa mắt nhìn chàng một cái, rồi lên tiếng cả cười đáp:

- Anh em lão thấy hai con nhỏ này chạy về Hoàng Sơn. Thế ra còn có kẻ trẻ tuổi hơn chúng ta ở nơi đây đợi chờ chúng.

Âu Dương Siêu nghe nói càng tức giận thêm, rung hai cánh tay một cái, rồi quát lớn:

- Bậy nào? Biết điều có mau bước đi khuất mắt ta không?

Mao Minh dùng giọng mũi "hừ" một tiếng.

Mao Lượng cười hí hí xen vào nói:

- Anh em lão phu cũng là người biết thương hương tiếc ngọc không khi nào chúng ta lại dùng thủ đoạn tàn nhẫn đối với hai nàng đâu? Người cứ yên tâm.

Lúc thường Âu Dương Siêu ky nhất những lời nói nhơ bản như thế, hướng hồ lại đang lúc tức giận. Ngờ đâu chàng lại thay đổi bản tính nết, liền lấy lá cờ Phích Độc Truy Hồn ra, giơ ra phát một cái, liền có ánh sáng lóe mặt. Thì ra những lúc chàng đã quá giận lại có thái độ trái ngược như vậy, vì lúc này chàng đã dồn hết cả công lực vào hai cánh tay mà nên.

Anh em Song Sát có phải là tay tầm thường đâu, vừa trông thấy lá cờ báu của Âu Dương Siêu rút ra chúng đã biến sắc mặt, và đồng thanh nói:

- Ủa, Phích Độc Truy Hồn kỳ.

-- o O o --